

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ - CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPĂRHIIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

No. 6973/1928

Pastorală la Nașterea lui Hristos.

GRIGORIE

din îndurarea lui Dumnezeu episcop ortodox al eparhiei române a Aradului, Ienopolei și Hălmeagului, precum și al părților anexate din Banatul-Timișan.

Iubitului cler și tuturor credincioșilor din eparhia Aradului, dar și pace dela Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Iisus Hristos, împreună cu salutarea noastră arhierescă.

„Aceeși unul către altul cu-
gelați... cu cei smeriți împreună
purtându-vă. Nu fiți înțelepți în-
tru voi înșivă”.

(Rom. 12 v. 16)

Vecinica înțelepciune și putere alui Dumnezeu ni-a dăruit nouă viață. Această viață ar fi o nenorocire fără mântuirea prin Iisus Hristos Domnul nostru. Până la venirea Mântuitorului omul nu era decât un vierme mizerabil înlănțuit de puterile Satanei.

Mulți credeau până atunci că Jupiter este regele Cerului, dar nu era vrednic de acest nume căci Jupiter trăia în desfrânări cu nenumărate zeițe. Nici zeii ceilalți nu erau mai buni. Mercur, zeul negustorilor, chiar în ziua nașterii sale fură mai multe lucruri iar alții răesc în beție și minciună. — Și totuși un împărat ca Octavian August ducea frică de zei purtând un talisman, o piatră de noroc spre apărarea sa. — Deci nici oamenii nu erau mai buni decât zeii. Împăratul Octavian August era nemilos ca un tiran și chiar unui prieten al său când a cerut voe să-și înmormânteze o

rudenie, i-a răspuns: „au vulturii grije de cel mort”.

Cunoaștem viața desfrânată a lui Irod și a tuturor stăpânilor din vremea lui. Stăpânii făceau cele mai grozave orgii în fața slugilor, de cari își băteau joc. Și popoarele băteau zadarnic la poarta învățătorilor și a celor puternici. A trebuit să vină Mântuitorul pentru ca în locul zeilor să așeze drepturile unui singur Dumnezeu, iar în locul puterii și asupririi a duce dragostea, care toate le izbândește. Da, iubiții mei, Mântuitorul a venit spre a mângăia sufletele și a le răcori cum roua răcorește iarba și florile în straja dimineții.

La venirea Lui chiar și lucrurile cele fără de simțire au arătat supunere și ascultare. Steaua cerească era arătarea cerului pentru cei trei magi și de atunci încoace văzurăm și alte minuni. Vânturile ascultă de Domnul, pământul se cutremură, soarele își schimbă strălucirea, peștii intră în mreje, smochinul se usucă!!!

O mare întrebare năvălește deci spre noi: Pentru ce toate acestea? Pentru că Mântuitorul s'a smerit pe sine venind în lume. Această venire în lume a Domnului a adus pe om la

supunere. Căci toate câte făcuse Dumnezeu până atunci n'au înduplecat genunchii omului. Un mare adevăr grăiește Sfântul Ambrozie, când zice: Ori cât de mari lucruri a făcut Domnul, nu mi-am plecat genunchii; dar când din iubire s'a coborât la mine, atunci mi-am plecat. El a făcut cerul pentru om, pământul cu ierburile lui, marea cu peștii, pământul cu vietățile dând toate în folosința omului, — dar omul pentru toate acestea nu și-a plecat genunchiul. Când însă a văzut că Fiul lui Dumnezeu s'a smerit pentru sine, adică pentru om, atunci n'a mai putut să reziste. Atunci, biruit de atâta iubire, a căzut la pământ și s'a închinat."

Intr'adevăr mare este taina creștinătății, că Dumnezeu s'a arătat în trup: „O adâncul bogăției și al înțelepciunii și al științei lui Dumnezeu! Cât sunt de necercate judecățile Lui și neurmăte căile Lui“ (Rom. 11 v. 33), Dar ca să înțelegeți taina întrupării Fiului lui Dumnezeu, ascultați următoarea întâmplare: Eroul Temistocle al Grecilor se luptase odată împotriva regelui Admetos din Molossa. Imprejurările au făcut ca mai târziu să-i ceară scut acestui rege față de cei cari îl prigoneau. Temistocle a căutat să câștige mai întâi inima fiului Regelui iar apoi a luat pe prinț și s'a dus la rege și l-a rugat în chipul următor: Cu frică și nădejde mă înfățișez înaintea ta, o rege. Cu frică, fiindcă mă gândesc, că mai înainte m'am purtat rău față de tine, dar și cu mai mare nădejde că pentru iubirea fiului tău îmi vei ierta mie“. Regele Admetos pentru dragostea ce o avea către fiul său a iertat pe Temistocle.

Așa suntem iertați noi de Dumnezeu pentru dragostea lui Iisus, Fiul Său cel iubit!

Dar să fim cu băgare de seamă și să nu ne amăgim. Prin venirea lui Iisus în lume încă nu suntem cu totul scăpați de stăpânirea păcatului și a morții. Adică nu toți oamenii au starea de curățenie și nevinovăție dela început. Noi ne naștem spre muncă și osteneală ca și mai înainte; noi suntem încercați și ispitiți; păcătuim și murim ca și mai înainte.

Mântuitorul de sigur că putea din clipa venirii sale în lume să nimicească cu totul

moartea și omul să meargă de-adreptul la nemurire, fără muncă, osteneală și necazuri. Dar Mântuitorul a lăsat acestea spre a ne deprinde în virtuți și fapte bune.

Dumnezeu a voit ca omul să aibe vrednicia înlăturând el necazurile și durerile. Altcum unde ar fi rămas vrednicia lui Petru cel crucificat, a lui Pavel cel cu capul tăiat, a lui Ștefan cel lovit cu pietre și a tuturor mucenicilor cari au suferit dureri și chinuri???

Până la Hristos păcatul putea să stăpânească pe om ca un tiran, dar dela Hristos încoace omul deși simte păcatul se poate scăpa de el; rădăcinile păcatului fie cât de adânci, darul lui Hristos străbate și mai adânc, nimicind rădăcinile păcatului. Acest dar al lui Hristos începe a se vedea în urmările binefăcătoare ale botezului și pocăinței. Acest dar dă putere unora să postească cu post adevărat iar alora ca să-și împartă averea la săraci. Darul lui Dumnezeu le dă putere să ducă o viață nouă; petele vieții lor de mai înainte se șterg: o rază mai luminoasă străbate în sufletul lor și cunosc mai bine ceea ce înainte le era acoperit, văd mai bine păcatul ca mai înainte și au putere spre a-l birui.

Dar vedeți, iubiții mei fii sufletești! Toți aceia cari cu darul lui Iisus au biruit păcatul, s'au luptat și au viețuit creștinește. Nu le-a fost destul să știe că Iisus s'a născut în Vitleemul Iudeei. Ei știau că proorocul Daniil a proorocit despre cel ce va aduce dreptate, „sfântul sfinților“ (9 v. 24); știau că proorocul Mihea a proorocit până și locul nașterii Domnului, dar cu atâta nu s'au mulțumit. Nu era vorba de venirea în lume a unui simplu om, ci de venirea Fiului lui Dumnezeu și astfel toți creștinii adevărați din toate timpurile și-au dat seama că e vorba de cea mai însemnată întâmplare în planul lui Dumnezeu.

Intrebarea este, cum ne dăm noi seama de venirea Domnului în lume? Este ușor a te îmbrăca la Crăciun cu ceva mai frumos ca în alte zile, dar aceasta nu ajunge: sufletește trebuie să fim mai înălțați; trebuie să arătăm că știm de ce a venit Hristos în lume. Și dacă Hristos a luptat cu ispita și cu păcatul, oare noi să stăm nepăsători?? Două lucruri să luați aminte.

Mai întâi să ne dăm seama că fără ajutorul Mântuitorului, lumea ar fi tot acolo unde era înainte de venirea Domnului. Să nu ne încredem prea tare în puterea noastră proprie. Să lepădăm mândria care ne face atât de încrezători și ne duce la rătăcirii. Soția împăratului roman Gallenus era de o mândrie nespūsă, dar un negustor de petre scumpe a înșelat-o odată strajnic. Impărăteasa cumpărase dela negustor mai multe pietre, crezând că sunt veritabile. S'a împodobit cu ele și s'a arătat la o mare adunare. Acolo însă cu durere îi spuse un pricepător că mărgăritarele cumpărate sunt false. Vă puteți închipui cum s'a rușinat împărăteasa când chiar și senatorii și toți nobilii dela curte au aflat vestea că împărăteasa are petri false.

Iubiții mei! Pietre false suntem dacă nu prețuim comorile adevărate, între cari numărăm și smerenia. Să ne smerim în fața bunătății lui Dumnezeu, care a trimis pe Fiul Său în lume ca să ne mântuiască. Numai dacă ne smerim vom ști să lucrăm împreună cu alții. Am văzut prin orașele și satele noastre diferite reuniuni culturale și de binefacere, unde nu toți se duc spre a-și face datoria de Români și de creștini ortodocși. Pe unul îl auzi zicând: „dar de ce să merg la ședința cutărui comitet, dar de ce să mă duc la cutare reuniune, căci acolo este și o persoană, pe care nu o pot suferi“!

Mare durere ne cuprinde că se petrec asemenea lucruri. Mântuitorul a venit în lume pentru toți păcătoșii, și pentru mine, și pentru tine și pentru el, pentru toți, pentru toți!! Tu deci creștine să fugi de semenul tău? Nu! Să te apropii de el, să muncești împreună cu el, căci atâtea rele sunt de vindecat.

Sprrijiniți deci societățile tineretului Sf. Gheorghe, reuniunile pentru înfrumusețarea bisericilor, societățile corale, casele culturale și toate așezămintele chemate a duce cu un pas mai înainte corabia sufletelor noastre, care este sfânta biserică.

Însă numai prin smerenie ne putem apropia unii de alții. Și să știm că Dumnezeu mângăie pe cei smeriți, precum zice Sf. Apostol Pavel (II Cor. 7 v. 6). Dovadă avem pe

lov care s'a smerit și Dumnezeu i-a trimis mângăiere prin frați și prieteni iar la urmă l-a umplut de binecuvântări. Acelaș apostol zice: Aceaș unul către altul cugetați,... cu cei smeriți împreună purtându-vă. Nu fiți înțelepți întru voi înși-vă“. (Rom. 12 v. 16).

Să nu crezi, omule, că fără de tine soarele se oprește în loc ori că nu ar fi oameni cu însușiri mai frumoase decât ale tale. Când vezi deci alți oameni, cu alte păreri, nu te turbura, ci smerește-te. Apropie simțământul tău de al altuia, în măsura, în care crezi că adevărul nu este lovit prin aceste. Smerit fiind nu. te necăjești, nici chiar atunci când ești muștrat.

Vei zice poate: dar mă vede lumea cu capul plecat, vai de mine, ce va zice lumea?? Aici vă arăt al doilea lucru, pe care sunteți datori a-l face. Să nu ne batem capul cu fapte mari ce am fi datori a le face în fața lumii, ci să căutăm a împlini voia lui Dumnezeu. Lumea te batjocorește, dar tu prin aceasta nu ești nici mai mult, nici mai puțin decât ceea ce ești.

Luați pildă dela Iisus! Ce face el în Nazaret? În atelierul lui Iosif lucrează cu sudori iar când la vârsta de 30 ani începe a învăța pe oameni, se știa despre el că nu făcuse fapte mari în fața lumii, ci că lucrase în atelier. Deci nu vă trudiți spre fapte mari în fața lumii, ci împliniți voia lui Dumnezeu.

Nu uitați sfaturile ce v'am dat în această scrisoare: prin smerenie căutați a împlini voia lui Dumnezeu. Prin muncă smerită faceți-vă datoria de români ortodocși. Atunci vom avea pace, cea pace, care pentru toți Românii va aduce liniște, mângăiere și adevărată frăție.

În această nădejde încheiu scrisoarea mea și rog pe bunul Dumnezeu să vă dăruiască sărbători fericite, viață pacinică, zile multe și toată îndestularea.

Al vostrul al tuturor :

Arad, la Nașterea Domnului 1928
prea iubitor și de tot binele voitor, Părinte

† Dr. Grigorie Gh. Comșa
Episcopul Aradului.

Copilul—Sfânt.

Palate orbitor de iluminate, veselle zgomotoasă pe toate străzile, bubuituri de tunuri, felicitări din toate unghiurile lumii.

Așa e sărbătorită nașterea prinților din lumea aceasta.

La Vifleem e o noapte senină de iarnă, doar o stea mai luminoasă împodobeste cerul.

În jurul unei peșteri petrec niște păstori cu turmele lor. În ieslea dobitoacelor e culcat fiul lui Dumnezeu. Aureola strălucită care încununează căpșorul copilului sfânt, e unica lumină care luminează peștera întunecoasă.

Așa s'a născut prințul-prinților, fiul lui Dumnezeu. În umilință și în sărăcie vine pe lume Mântuitorul, aducându-l bogății fără de sfârșit.

Până la seara fericită din Vifleem lumea nu a cunoscut suprema bunătate: pacea.

Lumea până aci se împărțea în sclavi și stăpâni.

Sclavii petreceau în frică și cutremur, fiindcă viața lor era mai puțin prețuită în ochii stăpânilor decât o jucărie. Stăpânii la rândul lor nu aveau încredere în nimeni.

Nu știau nici ei ceasul în care vre-un sclav bihuit le poate reteza capul cu sabia.

Copilul sfânt pogoară pacea în sufletul tuturor, sclavi și stăpâni. Iubirea între oameni era ca o lumină slabă, care amenință să se stingă. Copilul sfânt varsă preste lumea înveninată de ură oceanul iubirii. De azi încolo iubirea are să fie împărăteasă pe pământ.

Au fost pe lume până în ziua minunată dela Vifleem, dureri ascunse, dureri lăuntrice, dureri arzătoare, pe care nici unul din fiii oamenilor nu le-a putut alina. Copilul cel sfânt picură pe aceste rane balsam mângâitor.

Le-au fost oamenilor atâta sete și foame după ceva frumos și bun, copilul sfânt pe toți înfometajii de adevăr și de sfințenie îi adapă și îi satură.

Au fost oameni prețioși căzuți în ochii lumii acesteia, prigonii, dripiți și uitați și Hristos, copilul sfânt îi readucea la suprafață după merit, ca un scăfandru, care scoate la iveală, comori de aur și argint din fundul mărilor.

Bolnavii incurabili pe cari societatea omenească terminând cu ei pentru totdeauna l-a scos din sânul său, au găsit la copilul sfânt afliă vindecare.

Au fost părinți cu iubire atât de adâncă față de copiii lor, încât la moartea acestora cad loviți ca de trăsnet și copilul sfânt le redă copiii din moarte.

Tulburații la minte, tiranii și brutele cari nu au putut să scoată din gura lor un cuvânt bun fiindcă atâta răutate era în sufletele lor, în fața lui Hristos, se renasc din nou. Sufletele lor prăpădite devin izvoruri de bunătate.

Copii, pe cari îi poate înțelege numai inima bună a mamei, când îl văd își întind mânuțele fragede ca niște flori și cer binecuvântare.

Ochii copilului sfânt pe unde pătrund, nasc flori și bunătate.

Până nu au fost descoperite câmpurile de diamante din Africa de sud, s-a abătut pe acolo un negustor, când colo ce-i văzuseră ochii. Copilașii unui emigrant de acolo se jucau cu boabe de diamant, ca și cu niște petricele ordinare.

Negustorul șiret a cunoscut boabele de diamant. Ba că dă atât ba atât până a ajuns să-l deie emigrantului trăsura cu patru boi pentru aceste boabe.

Emigrantul sărac după ce s'a așezat în trăsura cu patru boi a început să capete dureri de cap.

Boabele acestea cu cari s-au jucat copiii mei trebuie să fie ceva prețios.

Întrebând pe la oraș a aflat ce comori scumpe a dat de pomană negustorului șiret.

Lumea care serbează cu suflet apatic Nașterea Copilului sfânt se gândește mereu: că trebuie să fie ceva în lucru, de se închină de atâta vreme lumea întreagă acestui copil sfânt. Dar, și iar dar se gândește lumea ca și bietul emigrant, sărac care habar nu avea ce prețuie diamantul, învățăturile și rânduelile lăsate de Copilul Sfânt sunt frumoase dar *impracticabile*. Cu ele te cufunzi mai degrabă decât te înalți în această viață. Și mizeria începe.

În sufletul atâtor oameni mai este lumină și bunătate dar lipsește curajul de a le scoate la suprafață.

Ce vor face oamenii cu mine? se întreabă omul dacă voi urma copilului sfânt și mă voi arăta cu podobeale din suflet. Ah nu e mai dulce mărirea pământescă, care nu recunoaște pe Copilul Sfânt.

Este adevărat că mărirea pământescă este ca un soare mincinos care azi apare și mâine dispare dar totuși e mai bine așa.

Și învățăturile minunate ale copilului sfânt în orașe ca și la sate devin ca boabele de diamante cu cari se joacă oamenii ca și cu niște petricele ordinare necunoscându-le prețul și valoarea.

Copilul sfânt nu a părăsit nici pe o clipă dragălașenia și nevinovăția cu care s'a pogorât pe pământ la Vifleem ci le-a dus cu sine până peste Golgota.

Pe oameni îi mișcă de la loc ori laudele ori suferințele. În fața laudelor, fie ele cât de mincinoase, oamenii se înmoaie ca ceara în fața căldurii și în fața suferințelor cari îi încearcă, se pleacă ca cel mai mândru stejar din pădure sub loviturile repetate ale toporului.

Oh, Copilul Sfânt, de aceia ne produce atâta bucurie la Nașterea Lui, nu s'a clintit, nu s'a plecat și nu s'a schimbat nici în fața osanalelor, nici în fața bătăilor, nici în fața morții. **Îată Omul! Ecce Homo!** Și se mai află oameni mulți pe pământ cari

spun că învățăturile acestui Fiu al lui Dumnezeu cu o nemăsurată putere sufletească sunt *impracticabile*.

Da, se mai află oameni cari își închid sufletele cu șapte lacăte în fața învățăturilor lui Hristos și își păstrează ca o comoară scumpă sărăcia sufletului.

Se mai află oameni, cari și azi se răsboesc direct cu Hristos.

Omenimea și-a terminat lupta cu toți filii ei glorioși, fie generali, fie martiri, fie savanți. I-a îngropat pe toți în pământ și i-a uitat. Doar copiii de școală își mai fac necaz învățându-le numele.

Cu copilul sfânt dela Vifleem lumea nu poate să-și termine războiul.

În fiecare veac, în fiecare deceniu și poate în fiecare zi se nasc Irozi, cari doresc să-și taie capul copilului sfânt.

Și ce ciudățenie! Nu pot. Când cred dușmanii Copilului Sfânt că l-a exterminat pentru totdeauna, din sufletul mulțimei izbucnește, cu puterea elementară a unui vulcan, lava credinței și a dragostei pentru copilul sfânt.

Se vede că steaua dela Vifleem a fost bine fixată pe cer că Irozii nu o pot stânga și mișca dela loc. Această stea luminează și acum ca înainte cu 1928 de ani.

Săracli, nefericiții, disprețuiții și morții acestei lumi se bucură nespuse de mult cu bucuria păstorilor din Vifleem din ziua nașterii Copilului Sfânt.

Roiți în cete mari voi toți bolnavii, ostăniții lumii azi, fiindcă vine iar Copilul sfânt dela Vifleem să vă vindece. Voi săturații acestei lumi, cari sugeți venin la pieptul mării pământești trecătoare, bucurați-vă și voi căci Copilul sfânt nu vă va respinge nici pe voi. Veniți la iveală și voi mincinoșilor, calomniatorilor din umbră, toți câți cu viața voastră tăgăduiți pe Hristos, oh veniți și voi și vă vindecați la bună-tatea fără margini a lui Hristos. Nu este mizerie pământească, nu este rană trupească, nici sufletească pe care să nu o vindece Hristos Copilul Sfânt dela Vifleem.

Vremea învie și omoară, vremea îngroapă și desgroapă tot ce e pe pământ, dar adevărul mare, că nimic nu se potrivește mai bine cu inima omului ca învățătura Copilului Sfânt nu l-a putut înfrânge. Lumea suferă, lumea plânge, lumea se frământă, lumea crede și neagă și la urmă totuși trebuie să vină la ieslea dela Vifleem cum au venit păstorii simplii și neștiutorii.

Nimeni nu ne ajută, nimeni nu ne înțelege, nimeni nu ne ridică, nimeni nu ne compătimește, numai Hristos.

Literații de seamă spun că perla literaturii dramatice este evanghelia. Nimeni nu a petrecut pe această lume tragedie mai adevărată decât Copilul sfânt din iesle.

Nimeni nu a iubit mai mult ca Hristos și nimeni nu a fost mai urât.

Nimeni nu a făcut mai mult bine cu această lume decât Copilul sfânt și nimeni nu a pățit mai greu.

Nimeni nu s'a jertfit mai mult pentru lume și pe nimeni nu s'a răzbunat mai mult lumea.

„Intr'ale Sale a venit și ai Săi nu l-au primit”.

„Lumea printr'ansul s'a făcut și lumea nu l-a cunoscut”. Poate orbii, cărora le-a dat lumină, ologii cărora le-a dat putința mișcării, nefericiții de toate gradele pe cari i-a mângăiat, au strigat mai tare și mai cu plăcere Domnului Pilat „Răstignește-l”.

Iubiți cetitori, toate durerile voastre, toate tragediile voastre, sunt mai mici și ele toate se cuprind în tragedia lui Hristos. Nu aveți teamă, el vă înțelege și vă ajută pe toți.

Vouă tuturor vi se adresează cuvintele îngerului Domnului: „Nu vă temeți că iată vă vestesc bucurie mare care va fi la tot poporul că astăzi vi s'a născut Mântuitorul, care este Hristos Domnul, în cetatea lui David.”

Dr. Ștefan Cioroianu,
protopresbiter.

Lumina, pacea și iubirea.

Umbrele înșurării învălulau orașul... Betleemul Iudei încrăcunit privea mulțimea de oameni ce alergau în sus și în jos plini de praf, pentru a-și afla un mic adăpost peste noapte. Pretutindeni numai fețe îngrijorate și arse de soare...

Puțini își mai aduceau aminte să fi văzut o așa mare puzderie de oameni adunați deodată sub zidurile orașului... Dar porunca Cesarului era grea ca granitul și nimeni n'ar fi cutezat să l-se împotrivescă.

Seara se coborâse deabinele din înălțimi, când un biet drumeț supt la față și cu ochii rugători se opri dinaintea unei stăne. În mâna stângă avea un tolag iar în cea dreaptă ținea căpăstrul asinului pe care ședea o tineră ființă cu obraji palizii și cu buzele uscate de arșița soarelui.

Amândoi erau obosiți. Veneau din depărtare, tocmai din orașul Nazaret, aci în Iudea orașul lui David, care se numea Betleem, ca să se înscrie, fiindcă de aici își aveau originea. Și aci nu aflaseră nici un adăpost. Tot orașul îl cutreeraseră și nici o casă primitoare nu se îndurase de ei. Toate speranțele le erau îndreptate acum spre această stână din marginea orașului, fiindcă pe drum n'ar fi voit nici la un caz să rămână.

Păstorul era un om bun. Cum îl văzu așa de plini cu praf și așa de obosiți îl primi cu brațele deschise... Un snop de paie în ieslele dobitoacelor și așternutul fu gata.

Noaptea se făcea din ce în ce mai neagră și orașul pierdea tot mai mult în întunec. Numai focurile împrăștiate pe ici, pe colo mai aruncau spre cer raze de lumină, ca niște candelă spre altar. Și vântul sufla lin și căldicel. Așa o noapte — povesteau păstorii — de mult n'am mai văzut.

Trecuse de miezul nopții. Irod cărmuitorul Palestinei numit și împăratul Iudeilor, dormea dus în puful pernelor moi. Sufierea-i era grea și neregulată... Il chinula parcă ceva lăuntric...

Câteva zângăte de armă pătrunseră până în interiorul odăii sale... Cu toate acestea el nu dădu nici un semn de-a se fi trezit...

Afară se schimbau santinelele...

Deodată o lumină din ce în ce mai strălucitoare începu să se strecoare prin fereastră pătând pereții mari de marmură cu dungi argintii.

— Cine-i? — strigă Irod ridicându-se într'un cot.

— Cine-i? — repetă el întrebarea privind cu ochii mari și fioroși spre un colț al odăii, unde pețele arginții tremurau, alergând parcă una după alta.

Nici un răspuns. Odaia era goală și liniștea domnea împrejur. Doar pașii cadențați ai soldatului de afară pătrundeau în răstimpuri până la el... Și lumina aceia îl orbea...

Iși frecă ochii cu amândouă mâinile, apoi încercă să se scoale. Inima-i bătea așa de rar de parcă-i încetase. Și tot trupul îi tremura... Lumina aceia din miez de noapte nici cum nu și-o putea explica.

Se apropie de fereastră. Dar nici nu ajunsese bine, când privirea-i fu săgetată de razele puternice a unei stele pe care el până atunci n'o mai văzuse. O stea nouă pe bolta nemărginită a cerului. Și ce mare și ce luminoasă era. Iar steaua aluneca încet spre răsărit.

Într'un târziu se culcă din nou. Inchise ochii și iată, că din negura ce-l învăluia mintea deodată se trezi la marginea unei păduri. Înainte se întindea o câmpie fără hotare, o câmpie ce se pierdea în infinit. Și de jur împrejur nici un suflet de om... Nimeni... Fiindcă tot ce se putea vedea cu ochii până'n zarea îndepărtată tot îl aparținea lui... Și el privea surizând marea-i împărăție.

Deodată însă un sunet de talangă începu să vibreze în interiorul pădurii și acest sunet creștea tot mai tare. Câteva oi apărură atunci în lumina câmpiei, iar păstorul lor era un băiat mic, mic de tot; un băiat cu părul blond-arămiu lăsat pe spate și cu ochii mari și luminoși...

— Cine ești tu de cutezi să-mi calci pământul? întrebă împăratul Iudeilor aiurit, simțând cum mânia i-se imoale sub privirile blânde ale copilului.

— Sânt și eu împărat ca și tine, dar împărăția mea nu este din lumea aceasta. Palatul meu nu este de marmoră, iar halna mea nu e de purpură... Am venit azi pe lume să omor mândria, poftă trupească și interesul... Am venit să scap lamea dela pelre... Am

venit să arăt mulțimei calea cea dreaptă, să-i pregătesc calea spre mântuire... Să fac să dispară deosebirea dintre om și om... Să-i fac să simtă, că toți sunt egali înaltea aceluia Atotputernic... Am venit să îndrum pe oameni să-și strângă comori în ceruri.

— Eu sunt lumina... pacea... și iubirea...

Privea Irod aiurit la copilul cu piele blonde-arămiu, de pe fața căruia se desprindea blândețea; privea în timp ce cuvintele acestuia îi sfredeau țeasta creierului... Și el împăratul Iudeilor nu-i putea zice nimic...

* * *

Se lumina de ziuă. În staulul din marginea orașului Betleem înfășurat în scutece un copil mic privea cu ochii plini de lumină la dobitoacele ce făceau cerc în jurul lui. Și de jur împrejur era numai liniște și pace... Nici un hămuit de câne și nici o mișcare, în timp ce pe cer stelele se stingeau una după alta.

Și astfel în noaptea cea, departe de zgomotul orașului, departe de răutatea omenească, undeva într'un staul se născu: Lumina, Pacea și iubirea.

Victor Lăzărescu
stud. în drept

Crâmpoie din viața preotului.

Părintele Gheorghe împlinise 10 ani de preoție. Prin conduita sa ireproșabilă și prin atitudinea sa de adevărat apostol, captivase toate sufletele din Mărăcin. Iar enoriașii săi aveau încredere oarbă în păstorul lor sufletesc. Chiar de aceia n'a fost treabă bună, pe care să n'o fi putut isprăvi cu bine. Dupăce s'a renovat biserica și dupăce s'a dus la bun sfârșit și zidirea Casei culturale, toată lumea credea că vine rândul casei parohiale. Părintele însă n'a voit, să pună noi sarcini pe umerii credincioșilor săi. A preferat să locuiască și mai departe în căsuța modestă dela cea mai depărtată extremitate a satului. În singura cameră, mică și slab luminată, a acelei case, i-și făcea părintele Gheorghe lectura obicinuită. Acolo-și pregătea predicile sale frumoase. De acolo mergea în fiecare Duminică de 2 ori la sf. biserică. Și tot de acolo pleca în fiecare săptămână de 2 ori la cercetarea bolnavilor din parohie. Sfinția Sa ar fi fost mulțumit și cu această căsuță dela marginea Satului, dar nici aceasta nu era a dânsului. Iar stăpânul casei, un om străin de legea noastră îi dădu să înțeleagă, că ar fi bine, să plece pin locuință.

Ce mai era să facă părintele Gheorghe? Ori să se apuce de zidirea casei parohiale, ori să plece din sat. Și se gândi la plecare. Protopopul tractului fusese pensionat și păr. Gheorghe se credea de cel mai indicat pentru acel post. Deși încă tânăr, dăduse atâtea dovezi de râvnă și de pricepere, încât numele său era cunoscut de întreaga Eparhie. Postul de pro-

topop se îndeplini totuș cu altul: cu un preot guraliv, care nu-și prea bătea capul cu cele sfinte și care nici când nu făcuse nici o treabă. Adunarea protopopească însă compusă în marea ei majoritate din mireni l'a ales pe acela, iar părintele Gheorghe a rămas cu o nouă decepție, mai amară decât toate. Credincioșii săi, cari îl iubiau atât de mult, l'au și compătimit în durerea sa, dar s'au și bucurat, că nu pleacă din Mărăcini. Și îndată ce aflară, de cele ce se petrecuseră, o delegație de fruntași se prezentă la părintele, făcându-i cunoscută hotărârea lor: Zidirea casei parohiale. Zădarnic voi să se opună părintele Gheorghe; în câteva zile se isprăviră lucrările preliminare și în câteva luni casa parohială era sub coperis.

Părintele Gheorghe se puse cu o îndoită râvnă pe lucru. Credincioșii la rândul lor, erau atât de fericiți, că de acum nimic nu-i va mai despărți de păstorul lor iubit. Dar altceva a fost scris să fie. Intr'o iarnă grea, — după sf. liturgie din ziua de Bobotează — părintele Gh. căzu bolnav, la pat. Ne-am dus rând pe rând să-l înlocuim, la săvârșirea celor sfinte. De Nașterea Domnului s'a nimerit să merg eu. Și nu voi uita niciodată acel Crăciun pe cum nu voiu putea uita nici clipele petrecute în casa părintelui Gheorghe. Bucuria pierise de mult dintre zidurile acelei case. Era aproape anul de când se bolnăvisese. Și de vindecare nu mai era nici o nădejde. O vedea aceasta și părintele, dar o vedea mai ales îndurerata soție. Vedeau însă și cei 4 copilași, că nu e bine. În alți ani pe vremea aceia venea moș Crăciun, cu jucării și cu zaharicale. Acum nu mai vine, decât medicul și pe urmă crâșnicul cu leacurile.

După câteva luni părintele Gheorghe, a scăpat de toate suferințele, mutându-se acolo unde cu certitudine va primi răsplata tuturor străduințelor sale. Soția sa, cu cei 4 copilași au rămas părăsiți și săraci ca val de ei. Cu boala îndelungată și cu înmormântarea consumaseră tot ce mai aveau. Casa parohială a trebuit s'o evacueze înainte de instalarea noului preot. În locul salariului de până aci a trebuit să se mulțumească cu câteva sute de Lei pe lună, penzia cuvenită după anii de serviciu ai repositului. O, dar copilașii nu știu, cum se calculează procentele după anii de serviciu. Organismul lor fraged cere hrană, pentru a se desvolta, și îmbrăcăminte, pentru a se scuti de arșița soarelui și de asprimea frigului. Și mama lor nu avea nici un ban, afară de cele câteva sute de Lei la lună. Și se rupea de durere inima mamei desnădăjduite...

Nu știu, ce s'o fi ales de biata văduvă și de orfanii săi nenorociți. Știu însă, că de atunci nu trece nici un Crăciun, fără să-mi aducă aminte de casa parohială din Mărăcini. Cu toată mulțimea anilor ce trecură, par'că văd și azi pe păr. Gheorghe cu fața aprinsă de febră, cu ochii mari și gânditori. Par'că văd pe nenorocita sa soție, veghind la căpătâiul muribun-

dului. Par'că văd pe sărmanii copilași, așteptând zădarnic pe moș Crăciun, care nici când mai mult n'o să vină la dânșii. Și-mi pare că văd tragedia atâtor amilii de preoți, ajunse pe drumuri fără sprijin și fără ajutor. Sărbătorile pentru ei nu mai sunt sărbători, iar bucuria lor nu mai este bucurie.

Cât ar fi de bine dacă ne-am gândi, cei circa 10.000 de preoți ortodocși la starea rușinoasă, în care tănesc văduvele și orfanii colegilor noștri. Și cât ar fi de creștinesc, dacă am putea să ne ridicăm atât de sus încât să și jertfim ceva, pentru îmbunătățirea sorții lor, care ca mâine poate fi și soarta alor noștri.

Preotul Macărie.

Păcatul satelor.

Măhnit în suflet pentru umilitile sate locuite de Români, odinioară atât de virtuoși în fapte de credință, limbă și port, îmi iau curajul a da un slab glas de disperare pentru a fi auzit de cei competenți și afla de timpuriu remediul contra prăpăstioasei usurpări ce ne așteaptă neamul.

Coloanele ziarelor sunt pline de îndemnuri pentru a ne organiza în jurul unui partid politic care de care mai mult promișător și mai puțin pentru a ne organiza în jurul unui partid de trăinicie a unui neam viguros și conștiu.

Din când în când mai cetim că în cutare țară congresele medicilor cer cu desăvârșire interzicerea fabricării spirtuoaselor.

Acest glas desperat nu e, sau nu voea a fi auzit de cei competenți, ba sunt luați drept neghiobi acești profeți ai viitorului neamului.

Zilnic vedem dezastrul alcoolului în familii, biserici, comune, orașe, — urmare în țară — a acestui dușman neînvins al neamului.

Răsfoind istoria neamurilor cetim, că au trăit popoare cari azi nu mai sunt. Cauza principală a stingerii lor a fost alcoolul.

Noi europenii umani și culți, cum ne place a ne numi, distruserăm poporul băstinaș al Americii cu tunuri de calibru grozav alcoolul. Mulțumită lui, Englezii se făcură stăpâni Americii. Acele câteva sute de mii Indieni ce mai trăiseră în Canada și azi susținuți de Englezi — pentru ochii lumii, cari Indieni numai din legende mai cunosc: libertatea, mândria și buna lor stare de odinioară. La fel urmară băstinașii continentului Oceania (Australia), unde în insula Tasmani muri ultimul băstinaș al acelui continent în anul 1882. Ce credeți, ce a fost cauza? Alcoolul. Coastele Africii aceiași soartă o avură. Va să zică pentru a distruge neamuri în strecurarea scurtă alor două trei

sute de ani, cea mai puternică armă este alcoolul, dovadă istoria. Tot istoria ne dovedește tot atât de clar că cel mai vechi popor care astăzi mai trăiește și va mai trăi încă mult... este neamul iudeo-esc. Și pentru ce? Pentru că nu trăiește cu alcoolul. Multe și multe argumente ași putea aduce pentru claritatea adevărilor acestora. Nu mai amintesc de spitale, închisori, divorțuri, crime etc.

Știm că Statul Suedia care în anul 1800 era în pragul dezastrului produs din cauza alcoolului, astăzi este tuturora cunoscut ca stat de model care înaintează cu pași repezi spre *adevăratul scop al fericirii*.

Să nu uităm că acest stat care era să fie prada alcoolului este mântuit de un singur om care-și iubia neamul învățatul Magnus Hus, care organizându-și partidul neamului său pentru a-l mântui de peire prin conferințe, congrese determină guvernul să decreteze legea prohibiției alcoolului. Nu mai amintesc de poporul decăzut cu totul în acest păcat, de moșicul Rus care este în stare a face un drum de 40—60 km. pentru a-și stămpăra setea cu „wutchi“.

Să vedem ce se petrece în satele noastre.

Cred că Rușii ne-ar invidia de oarece noi suntem scutiți de a face drumuri atât de lungi pentru a ne astămpăra setea atât de arzătoare a alcoolului. Am zis: odinioară aveam un popor atât de virtuos! În zilele de azi? Acele virtuți abea mai licăresc. Astăzi virtuțile tineretului se disting în orgii și scandale; poate numai așa se cred moderni.

Mai trist este însă faptul că la sate bântue grozav acest păcat al distrugerii.

A mărturisii păcatul nu e rușine, e ceva nădejde de îndreptare; îndreptarea neamului nostru însă merge din zi în zi tot mai spre rău.

Fără să jguesc sau să exagerez, 60% a neamului dela sate suferă de patima grozavă a beției; cel puțin așa stau lucrurile de prezent. Tablouri foarte triste se pot vedea zilnic la sate unde lumea stă la cazane de fier rachi ca să le cadă ceva de pomană. Noaptea vezi lume în jurul cazanelor de otrăvă chefuind și veselindu-se în jurul „bidului cu crampă“. Nu încaș la căldare? Fac clăci — un fel de șezătoare, însă nu ca demult să petreacă în post cu cântece de colindă, cimilituri, ci cu crampă, joc, etc.

Mai trist este că la aceste clăci participă chiar elevi și eleve; nu unul ci aproape toți. Toate aceste lucruri se petrec numai noaptea. Cred că oricine își poate forma o iconă clară despre moravurile acestor sate.

Nu mă jenează faptul că elevii mei se bucură de aceste libațiuni ale lui Bachus, — de sine înțeles — forțați de părinți.

Amintii de Ruși; ași dori să mă convingă cineva că stările de moravuri ale zilelor noastre nu sunt ca în Rusia — dacă nu mai rău!

Bețiile, viața ușuratică, slăbirea în credință, degenerarea atât ca fizic cât și psihic se contribuă numai și numai alcoolului nelimitat.

Așa trebuie să fie că doar suntem stat liber și democratic. Cei chemați, să poftescă, însă nu cu alai pentru a-se convinge despre mocirna în care zac satele noastre și despre adevărurile triste.

Multe, foarte multe ziare au carajul de a se descărca pentru toate aceste păcate asupra bietului dascăl și preot că nu-și fac datoria.

Să-mi spună acei domni cari aduc astfel de acuze și cari — sunt sigur — că nu ruină satele numai după organizarea lor politică, ce pot face acești modești apostoli ai culturii într-o astfel de menagerie amefită? când Dumnezeu lor este un creator a toate și Zeul Bachus.

...măcar de-ar învia cineva din morți, nu vor crede (Luca 16—31).

În școală se zice că s'ar face mult; mult material, tobă de carte, nimic practic, de morală nici vorbă — trăim alte zile; lucrul principal: cine ajunge la putere? Bieții dascăli și preoți cutreeră satele, pentru a renaște mândria neamului de odinioară, fac tot ce le stă în putere; totul e în zadar.

Lumea dela sate e sătulă de vorbării umflate; vorbești ca să-i luminezi, te ntrerupe srigând: dați-ne pământ!

Satele noastre nimicesc văzând cu ochii atât pe teren economic, cât și pe cel moral, cauza este numai și numai alcoolul.

E greșită părerea că sătenii duc viața de „El-dorado. Nu, ei numai vegetează.

Pentru ce nu pun sfârșit dela putere acestei mizerii ce ne amenință neamul cu nimicirea.

Poate cred că statul ar săracii neincasând impozite pe alcool. Care nu este mai mare săracia ca locuitorii unui stat să devină cerșitorii naționali să umple templele, să înmulțească spitalele, pavilioanele pentru nebuni, înmulțirea judecătorilor, descreșterea atât de repede a populațiunii și în sfârșit stingerea lui?

Dezastrul produs de alcool, de care sunt bătute satele nu se mai poate combate cu vorbele, ci să vină puterile legiuitoare pentru a-și spune sentința mântuitoare a neamului: *Sistarea fabricării spirituoaselor* cu desăvârșire.

Cât de repede ar deveni inutile închisorile cari ar putea servi pentru alte scopuri mai nobile.

Se spune că în Suedia, când în închisoare — care de regulă nu este nelocuită — intră un om, zi unu, ca semn se arborează steg. Câtă satisfacție și ce mândrie am simți în sufletul nostru să știm și la noi așa.

Datorința noastră ca dascăli și preoți este a ne organiza cu cel de o convingere cu noi sub mureșul steag și partid de sistarea cu desăvârșire a producției de alcool, care la toate întrunirile noastre, fie acele congrese preoțesti sau învățătoresți, sistarea acestor peșteri cari ne ruinează și duc la peire sigură neamul.

Cel chemați să și deshidă ochii pentru a vedea pericolul distrugerii neamului prin alcool și nu prin slăbirea unui partid politic. Și plata voastră multă va fi la ceruri și recunoștința neamului.

Lupești.

Ioan Tomușia.

inv.—preot.

Insemnări.

Cine dă prin școlile de Stat sârbești ale Românilor din Banatul iugoslav rămâne cu inima strânsă. O cetate am avut pe vremuri în ele, a sufletului românesc. Era însă pe vremurile dușmanilor. Astăzi sub prietenii, am fost scoși din acea cetate. Zidurile școlilor clădite de ai noștri răsună de o limbă pe care n'au auzit-o niciodată, în multe sate nici pe-afară, pe drumurile cu graluri amestecate ale pustiei. Autoritățile școlare sârbești s'au așezat fără multă vorbă înlauntru, prin luare în stăpânire cu puterea. Biserica, proprietara după tot dreptul, și-a ridicat glasul fără izbândă. În unele locuri unde erau două localități de școală românească și sârbescă, pentru că al Românilor se găsea mai la vedere și arăta mai mândru, sau numai pentru că era al Românilor, a fost ocupat pe jumătate de o parte a școlii sârbești mutate în el. Mutarea ș'ar fi făcut, vezi Doamne provizor!..

Posturile de învățători români, care se ridicau la 120 sub regimul unguresc, au fost scăzute sub cel sârbesc la abia 80 și ceva. 50 din ele sunt ținute însă de sârbi sau de vrargheliști, „Români basarabeni“, cari nu știu nici un cuvânt din limba copiilor veniți să învețe. Printre ei mai sunt și adevărate puteri pedagogice, ca acel fost ofițer de pomână, care la o inspecție a fost găsit cu toată clasa cu limbile afară, supuse la o manevră, de „la stânga la dreapta, în sus și în jos!“ Așa înțelesese omul de meserie, de alta decât a catedrei, „exercițiile de limbă“ prescrise de program. Se va zice poate că prin asemenea exerciții nici chiar limba Statului nu poate face progrese deosebite, dar e destul că ele sunt și se țin în loc mintea copiilor dintr'o întreagă regiune.

Puterile învățătorilor români, cari vor fi tot mai puțin, pentru că nicio înprospătare nu e azi cu puțință, pe lângă alte lipsuri, n'au manuale. Belgradul nu dă voie nimănui să scoată cărți pentru școlile românești, nici chiar cetățenilor iugoslavi și tipărite acolo, precum nu dă voie să fie folosite cărți aduse din România. Statul, întrebând, răspunde că această sarcină i se cuvine și va împlini-o la timp. Hăbar nu au cum se zice acelui „la timp“, pe sârbește; pe românește toți Bănățenii știu că-i zice „la sfântu-așteaptă“. E la mintea omului însă că prin asemenea măsurile, de răutate și prigonire făcătoare, școala românească din Banatul iugoslav, atâta și cum se mai păstrează e sortită unei morți încete. Când faptul se va consuma, România oficială va așterne liniștită deasupra, actul Convenției școlare, pe care atâta a trâmbișat-o, ca să îngăduie apoi să rămână o literă de batjocură.

Iar România neoficială va face ce face și acum: va săngera și va plânge.

Cu prilejul împlinirii a cincizeci de ani de viață românească a Dobrogei s'au tipărit lucrări neașteptate.

Niciuna din provinciile de mai veche viață culturală, nici Basarabia, cea din urmă plecată și cea dintâi întoarsă, nici Bucovina, nici Ardealul n'au adus la ani-versările lor atâtea și așa lucrute cărți. Ca în vremea de demult, a stăpânirii clasicilor, printre cari ne recunoaștem și strămoși, trâmbișe de alamă cu lung fluier s'au ridicat deodată în soare și au început să cânte cântecul de preamărire. Marea de alături, așternându-și valurile ca să nu turbure zburdălnicia lor, asculta. Era cântecul ei.

Iată monografia puternică, cu cei doi delfini pe albastru, puși în copertă drept orice titlu, pe care a scos-o cu colaborarea a foarte mulți specialiști, Ministerul Artelor. Iată cartea plină de informație a unui lucrător cultural în ogrorul Dobrogei, cum n'avem mulți, în care Apostol D. Culea ne arată trecutul, prezentul și viitorul pământului dintre Dunăre și Mare. Iată „Antologia Dobrogei“, scoasă prin grija lui Lascarov Moldoveanu și a aceluiaș Apostol D. Culea, în care cântăreții Mării își instrună lirele sau observatorii oamenilor de-aici povestesc pe gânduri, ca și cum ar auzi numai ei îngânarea secolelor. Iată alte și alte cărți, iată „La Dobrodja“, în franțuzește..

În acelaș timp, ziarele din Sofia, ca să întunece indirect această sârbare, trăgeau în dreptul soarelui folie lor cu articole de dușmănie. Pentru fapte de prigoană, ajunse tocmai în acele zile de nesuferit, proteste pe care la Geneva. Balcanul a rămas la răsufletele lui metode. Dacă i-am pregătit în toată liniștea, cu dovezi ceva mai temeinice și la o vreme mai potrivită, memoriul către aceeaș Geneva în chestia Românilor din Bulgaria și mai ales a celor dintre Vidin și Timoc?

em. b.

INFORMAȚIUNI.

Sărbători fericite, dorim tuturor: colaboratorilor cititorilor și prietenilor revistei noastre.

Un dar minunat. Într'una din zile un om departe de a fi creștin, primește în dar „Noul Testament“, cartea sfântă în care se scrie despre viața și învățătura Domnului nostru Iisus Hristos.

După ce citi puțin, zise el soției sale: „Nevastă, dacă cartea aceasta este adevărată, noi suntem pe o cale reală!“ Lucrurile noi cari i se descopereau în această carte, îl făcu ca să citească înainte. Într'o bună zi, din nou zise soției: „Nevastă dacă această carte este adevărată, noi suntem pierduți!“ Și cetind mereu, harul lui Dumnezeu l-a luminat și l-a făcut să vadă chiar mântuirea prin jertfa sângelui Domnului Iisus pe crucea de pe Golgota. „Nevastă“, mai zise el, dacă cartea aceasta este adevărată noi sun-

tem mântuții". Și apoi fericit că i s'a descoperit adevărul cel veșnic, dușe cu adevărat o viață de mântuire, viață de creștin adevărat.

Tu cetitorule ai ajuns la convingerea că ești mântuit de Domnul Iisus Hristos? Sau tu nu citești niciodată din cărțile sfinte?

Evanghelia Sfântă. (Cinstirea ei) La sinodul din Nicela, erau în sala de ședințe mai multe scaune și mai multe tronuri.

Intre tronuri, era unul mai înalt decât toate; mai înalt și decât tronul împăratului Constantin. Pe tronul acela, Evanghelia primea umilta închinare și dela episcopii lumii și dela împăratul imperiului. Adunarea întreagă mărturisea prin așezarea aceasta că cuvântul lui Dumnezeu este cârmuitorul, iar ambiția, dușmănia, între ele și nesupunerea, sunt îngenunchiate înaintea tronului cărții sfinte.

Cinstesc, oare, și astăzi oamenii, tot astfel, cuvântul sfintei Evanghelii, cum îl respectau cârmuitorii vechi?

— **O nouă sectă religioasă.** O patrulă de grăniceri polonezi a descoperi în satul Drodiedovka, o nouă sectă religioasă cu numele „secta gurii sângerânde“.

Membrii acestei secte sunt mare parte băeți și fete de țărani. Ei mergeau în pădure unde, după ce șeful sectei îi amețea cu băutura, îi îndemna la fapte rușinoase.

Ițcovici Leiman din București a fost condamnat de către Consiliul de război la 5 ani închisoare și 10000 lei amendă, fiind prins că vinea un fel de medalii, cu un chip de porc și cu un fel de coroană regală pe cap.

Judecata a dovedit că scopul vânzării acestor medalii nu era câștigul, ci propaganda bolșevică de a amăgi lumea și de a și bate joc de tot ce neamul nostru are mai scump.

Frumosă lecție i s'a dat acestui șarlatan și șplon bolșevic.

— **Populația orașului Newyork** din America este azi de 6 milioane 250 de mil de locuitori.

Se crede că la sfârșitul veacului al XX orașul acesta va avea o populație de 50 milioane și se va întinde pe 80 kilometri.

4000 dolari (660.000 lei) pentru o ureche. — O tânără și bogată americană și-a perdut urechea stângă din pricina răsturnării automobilului. A scris la gazete că dă 4.000 de dolari acelei femei blonde, care vrea să-i vândă urechea ei stângă. A primit două înștiințări: a unei fete tinere de 25 de ani și a unei femei mai bătrâne, mamă a mai multor copii.

Doctorii au ales pe această din urmă, care a primit să și vândă urechea pentru 4.000 de dolari și să fie cusută la locul celei zdrobite de automobil.

In amintirea vreunui mort în familie, francezii voesc să ia obiceiul, ca fiecare familie căreia îi moare cineva să sădească câte un pom în fiecare an. Frumos obiceiul, care ar fi bine să se introducă și la noi. Conducătorii satelor (preoții, învățătorii, primarii) ar face mult bine dacă ar îndemna și pe moldovenii să acă așa.

— **Gazeta Țigănească**, cea dintâi în lume, a început să o scoată țiganii din Rusia, cu învoirea comisariului instrucțiunii din Moscova. În numărul întâi tipărit se scrie despre viața pribeagă a țiganilor, apoi sfaturi felurite.

— **Nu știa împărăteasa Ecaterina I. a Rusiei** nici să scrie, nici să cetească. Fiica ei Elisaveta, iscălea în locul ei. Da, dar de atunci sunt-cam-vre-o 200 ani, și pe atunci în Rusia nici capetele încoronate, după cum vedem, nu-și cam băteau capul cu slova.

— **Un învățat belgian (un geolog) declară** că în Ardeal sunt 1200 de izvoare minerale. Din aceste, însă, numai 600 de izvoare sunt folosite.

Pe lângă astea mai există sute de izvoare vindecătoare și în Bucovina și în vechiul regat.

Izvoarele cu astfel de ape minerale sunt o bogăție nemai pomenită, dacă sunt folosite așa cum trebuie. Ele pot aduce venituri de miliarde de lei pe fiecare an.

Nașterea lui Adam. D-ru Lightfoot, cancelarul universității din Chambridge a studiat vre'o 15 ani dearându-l să afle când s'a născut Adam.

Și a ajuns după socoteli făcute între calendarele roman, iulian și gregorian, după scormonirea textelor biblice și mai ales după cunoașterea celor din urmă rezultate ale științei, la rezultatul că Adam s'a născut la 23 Oct. anul 4004 înainte de nașterea lui Cristos, ora 9 dimineața,

El spune însă că i-a fost cu neputință să descopere vrâsta Evei.

Ceeace înseamnă că și străbunica noastră păcătula de meteahna de ași tăinu vrâsta.

O pildă de iubire. În India era obiceiul ca femeile văduve să fie arse pe rug alături de bărbaii lor morți.

Englezii au șters acest obicei în 1928. Decurând a murit un indian și văduva lui a cerut de bunăvoie să moară și ea lăsându-se arsa pe rug. Când mortul a fost pus pe rug femeia s'a aruncat în flăcări și și-a îmbrățișat bărbatul ca să ardă și ea cu el. A fost nevoie ca să intervie armata engleză și cu forță să scoată pe femeie din flăcări, ținând-o închisă până ce mortul a fost ars.

BIBLIOGRAFIE.

O carte bună.

Săracu' Gealapu. (Spovedania unui păcătos).

de Mihail Lungianu.

De mult nu ni s'a dat o carte, care să răscolească în suflet o furtună, ca și cărticica aceasta. Cuprinsul ei e cuprins în subtitlul: Spovedania unui păcătos. Iar păcătosul are atâtea exemplare asemănătoare în lumea de azi și din toate vremile, dar mai ales în cea de azi. La urma urmei, este om viu care să nu fie păcătos într'o măsură oarecare? Osebirea între cei mulți și între Săracu Gealapu va fi poate și în felul de a păcătu și în numărul păcatelor, dar cea mai mareosebire este în felul, cum ș-a simțit și recunoscut Gealapu pe ale sale și cum nu știu alții să și le simțească și recunoască. Iar cel mai mare păcat este învârtoșarea în răul pe care nu vrei să-l recunoști, căci e una și aceeaș cu îngâmfata credință că ești fără de păcate. Cei cari vor citi cărticica aceasta își vor aduce aminte de greșelile lor și le vor recunoaște la fel cu Gealapu și la fel cu el vor căuta alinare în sufletele lor în sfânta și Dumnezeuasca Taină a spovedaniei.

Preoții vor mai găsi într'ansa un sprijin și un îndrumător întru administrarea sfintei Taine a Pocăinței. Veneratul Consiliu Eparhial al Aradului a recomandat cartea aceasta. E vrednică să fie citită cât mai des și și cât mai multora. Se poate foarte bine citi după vecerniile din dumineci și sărbători și ar fi bine ca să se răspândească în cercuri cât mai largi. Cartea e pentru toți de toate stările: plugarii, meseriași și comerclanți, intelectuali, pentru bogați și pentru săraci, tineri și bătrâni.

Pentru biserica noastră e un mare câștig cartea aceasta. Trebuie să ne bucurăm, că ceata scriitorilor, cari își pun condeii în slujba lui Christos, an de an crește, dat tot atunci suntem și datori, să prețuim după cuviință sprijinul ce ni-l dă nouă, preoților, răspândindu-le scrisul, căci și răspândirea e un sprijin ce ne vine nouă.

Cartea e tipărită la „Cultura Românească“ în București, Str. Pitagora 16-18. Prețul 15 Lei.

Pr. F. C.

Aviz oficios!

Ajutoarele dela stat pentru preoții deficienți, văduve și orfani, se pot ridica dela cassieria Consiliului eparhial în persoană, sau prin postă trimițând mandat postal cu adresa exată!

Consiliul eparhial ort. român din Arad

Nr. 6816 | 1928.

Comunicat

Ministerul Cultelor și Artelor cu adresa Nr. 49 606 | 928 ne face cunoscut că este de acord, ca pe viitor auto izările pe pantafuze să le dea direct Ministerul Sănătății și Organizării Sociale, cu avizul Chiriarchiei respective, ceia ce aducem la cunoștința cucernicilor preoți și organelor parohiale, spre șire și orientare.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial, dela 7 Decembrie 1928.

Consiliul eparhial ort. rom. Arad

Nr. 5262 | 1928.

Ordin-Circular.

Referindu-ne la ordinul circular nr. 6543-1927, dispunem din nou și îndatorăm toate parohiile să procure urgent seria de exemplare apărute în Biblioteca „Semănătorul“ în circa 750 Lei, care are de scop popularizarea literaturii românești.

Pentru tot ce privește „Biblioteca Semănătorul“ a se adresa Librăriei Diecezane din Arad.

Arad, 4 Decembrie 1928.

Consiliul Eparhial ort. rom. Arad.

CONCURSE

Conform rezoluțiunii Veneratului Consiliului Eparhial ort. rom. din Arad nr. 5840 | 928 pentru îndeplinirea parohiei Sat chinez, protopopiatul Vinga, devenită vacantă în urma morții parohului Vichentie Radu se publică concurs cu termen de 30 zile, so otite dela prima publicare în organul diecezan „Biserica și Școala“.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

- 1) Sesiunea parohială.
- 2) Casă parohială.
- 3) Stolele legale.
- 4) Birul parohial, conform §-ului 29 din Regulamentul pentru parohii și deciziunii, Ven. Consiliu Eparhial Nr. 6407 | 1927 luat în concurs din oficiu.
- 5) Intregirea dotației dela Stat, pentru care parohia nu garantează.

Alesul va predica în fiecare Duminică și sărbătoare și va catehiza la toate școlile din parohie, fără nici o remunerație din partea comunei bisericesti.

Impozitele după venitele parohiale cad în sarcina celui ales.

Din beneficiul parohial jumătate îi compete până la 22 Maiu 1929, doei preotese văd. Silvia Radu.

Parohia este de clasa I. (primă).

Reflecții din alte dieceze numai cu învoirea Prea Sfinței Sale Părintelui Episcop pot concura.

Recursele ajustate cu documentele necesare și adresate Consiliului parohial din Sat-chinez, se vor înainta în termenul concursului Oficiului protopopesc ort. român din Vinga, iar reflecții se vor prezenta, observând dispozițiile § 33 din Regulamentul pentru parohii, în sf. Biserică din Sat-chinez pentru a arăta dexteritatea în cele rituale și în oratorie.

Sat Chinez, din ședința Consiliului parohial ținută la 16 Iunie 1928.

Sava Tr. Seculin protopop.

—□—

3—3

Pentru îndeplinirea definitivă a parohiei vacante de cl. III Leauți cu filia Dobroți jud. Hunedoara ppiatul Halmajului, în conformitate cu dispozițiile v. Consiliu eparhial din Arad nr. 11-927 se publică concurs, cu termen de 30 zile ce urmează după publicarea lui în organul oficial „Biserica și Școala“.

Venitele sunt:

1. Birul parohial 15 litri cucuruz sfărâmat de fie care număr de casă locuită atât din matra cât și din filie. 2. Stolele legale dela botezuri cununii și înmormântări. 3. Intregirea dotației cu ajutor dela Stat, pentru care parohia nu ia nici-o răspundere. 4. Casă parohială nu este.

Doritori de a ocupa acest post, sunt poștiți, să-și înaltimeze cererile ajustate cu toate documentele prescrise în Regulament și adresate Consiliului paroh. ort. rom. din Leauți — Dobroți — în termenul sus indicat pe calea oficiului protopopesc în Halmagiu, având a se prezenta sub durata concursului cu prealabila învoire a protopopului — în biserică din Leauți — făcându-se astfel cunoscut poporului. Cei din altă dieceză vor cere binecuvântarea P. S. Dlui Episcop eparhial, spre a putea concura.

Alesul va fi îndatorat să catihizeze elevii școalei primare din matra și din filie și să predice regulat alternative când la una când la alta biserică din parohie.

Consiliul paroh. ort. rom. din Leauți-Dobroți din ședința sa dela 8 Nov. 1928. Leontin Micluța preș. cons. par. Miron Banciu notar.

În înțelegere cu: *Cornel Lazăr* ss. protopop

—□—

2—3

Pentru îndeplinirea parohiei vacante Dieci se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Biserica și Școala“.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Sesiunea parohială 40 jughere.
2. Casa parohială și două intravilane.
3. Stolele legale.
4. Birul luat în concurs din oficiu conform decisului Ven. Consiliu Ep. No 3472 | 1928.
5. Intregirea salariului dela Stat, pentru care parohia nu ia răspundere.

Parohia e de clasa I-ă, sunt admiși și concurenți cu calificațiune pentru parohii de clasa a doua.

Alesul va predica regulat, va catehiza la școalele primare din loc, și va suporta dările după beneficiul său.

Recursele ajustate cu documentele precise, adresate Consiliului parohial din Dieci, se vor trimite Oficiului Protopopesc în Gurahonț în termenul concursual. Reflecții pe lângă stricta observare a §. 33 din Regulamentul pentru parohii, se vor prezenta în sf. biserică, pentru a-și arăta dexteritatea în oratorie și rituale, Cei din alte dieceze vor produce act de admitere dela Prea Sf. Sa Episcopul nostru diecezan.

Consiliul Parohial

în conînțelegere cu: *Constantin Lazar* protopop.

1—3

—□—

Nr. 6909 | 1918.

Se publică prin aceasta concurs pentru ocuparea unui post de subșef de obirou cl. II. din cancelaria Consiliului nostru eparhial.

Remunerațiunea este de Lei 750 lunar și accesorii, adică în total lunar Lei 4653 pentru necăsătoriți, Lei 4890 pentru căsătoriți fără copii și Lei 4928 pentru căsătoriți cu copii.

Recurenții vor dovedi, că sunt de religione ortodoxă română, cetățeni români, că au satisfăcut legea recrutării și că din punct de vedere al sănătății sunt apți pentru serviciu, totodată vor face declarație în scris, că nu au suferit nici o comandare infamantă și se bucură de toate drepturile civile și politice.

Acei recurenți, cari au mai fost aplicați în oarecare serviciu, vor prezenta dela organele competente un atestat despre serviciul prestat.

Dela recurenți se cere să fie absolvenți de liceu ori altă școală echivalentă, dar se vor admite în mod excepțional și absolvenți ai cursului secundar inferior (4 clase secundare ori medii, sau titluri echivalente).

Recursele se vor adresa Consiliului eparhial ort. român până cel mult în 8 Ianuarie 1929. Recursele întrate după acest termen nu se vor lua în considerare.

Recurenții vor face examen de capacitate înaintea comisiei examinatoare a Consiliului eparhial ort. rom. din Arad și în acest scop se vor prezenta la secretariatul Consiliului eparhial Vineri în 11 Ianuarie 1928 la orele 9 dimineața. Programul examenului se poate vedea ori când în oarele oficiale la secretariatul Consiliului eparhial.

Arad, 14 Decembrie 1928.

Consiliul, eparhial ort. român Arad.

1—3